

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Maroni Presbytero. 269.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Συμμάχου. σζε.

Εἰ τῷ ὑφειτῆ σώματος, τὸ μείζων
εἶναι τῶν ἀνθρώπων, πέραντασιν, Νε-
βρώδ' ὁ γίγας πολλῶν σε ὑπερίπτατο
καὶ οἱ ἄσφαρθοὶ γίγαντες, καὶ Γολιάθ
ὁ ἀλλόφυλος, καὶ Σαυλὸς πάντες τοῦ
Ἰσραὴλ ὑπεράνω. ἀλλ' ἔδεν αὐ-
τοὺς ὤνησε τὸ μέγας τῆς θείας ὀπι-
κειας φρονήσαντας ὑψηλότερα.

Κρατίνου. σζςτ.

Ἦν αὐτὸς μοι πεῦπιν παροῦσα γὰρ,
ἄλλος τις τῶν κλειῶν ὁ μὲν ἐρηκῶς, πὶ
ποιήσας, ζῶν ἀνάνιοι κληρονομῆσας
αὐτὸς δὲ γεγραπῶς, τίνι μοναχι-
κὴν χετορθῶσα; ἀλλ' ὁ μὲν παρ
τῶν νόμων, ὡς νηπιώδης, ἐπέμπετο
σὲ δὲ ἐγὼ, ὡς τελείων ἐφιέμενος, παρ
ὑψος χειραγωγῶ ἀναβάσας. ἀρ-
νησομαι σαυτοῖς καὶ ἄρον τὸν σταυρὸν, καὶ
φεύγε ὡς ἐγὼ.

Κυρηναίου. σζζ.

Αὐτὸς μὲν ἠρώτησας, ποῖαν ἔχει ἡ
ψυχὴ ἐκείνῃ κατὰσιν, ἢ τίνι τρε-
πῶ ἢ τόπῳ συνέχεται; ἐγὼ δὲ φημί
σοι, ὅτι ἡ μὲν βιάσασα χηρῶς, εἰς ἀ-
νάσασιν ἐλεύσεται ζωῆς, ἡ δὲ ζήσασα
χεκῶς, εἰς ἀνάνιον πορεύσεται πυρῶν,
ἢν ἄρ' δεδιῶς, φρονιζέσθ' ὅπως εὐρεθῆσιν
ἀκατάγνωτος καὶ ἀκόλατος.

Παύλου. σζη.

Αὐτῷ ὡς νομίζεις, ἐλαττώματι τῶν
ἀκόμπτῶν καὶ ἀγραμμάτων τῶν ἱερῶν
τῆς κλειῆς μαθητῶν, ὑπερέχει τοῦ
θεοῦ εὐαγγελίᾳ ἢ δυνάμει, δι' ἐκεί-
νων κρητῆσασα, δι' ὧν ἄλλοι ἠτ-
τήθησαν.

Μαριανὸν πρεσβυτέρου. σζθ.

Εἰ καὶ ἀλόγως εἰ καὶ ἀνάγως. ἀλλ'

Symmacho. 265.

Si ob corporis proceritatem omnium
mortalium maximum te esse imaginaris,
gigas Nembrod longè te altitudine vince-
bat, & gigantes Astaroth, & barbarus Go-
liath, & Saül, qui Israëlitas omnes hume-
ris superabat. verùm nihil eos sublimitas
inuit, diuina benignitate ac facilitate al-
tius de se sentientes.

Genes.
1. Reg.
1. Reg.

Cratino. 266.

Quam tu mihi quæstionem obtulisti,
eandem alius etiam quispiam Domino
obtulit: illè nimirum, cùm dixit, Quid fa-
ciens, vitam æternam possidebo: tu autem
cùm scripsisti, Quamam ratione omnes
Monasticæ vitæ numeros explebo? verùm
ille, vt puerili animo præditus, ad legem
mittebatur: ego verò te, vt perfectionis cu-
pidum, ad ascensionis fastigium prærecta
manu duco. Abnega teipsum, & tolle cru-
cem tuam, ac mei instar fuge.

Cyrenio. 267.

Tu quidem sciscitatus es, quemnam il-
lic anima statum habeat, aut quonam mo-
do, vel loco contineatur. Ego verò respon-
deo: Ea quæ rectè atque honestè vixit, ad
vitæ resurrectionem veniet: quæ autem ma-
lè & flagitiosè curriculum vitæ confecerit,
ad sempiternum rogum proficietur. Quod
quidem tu metuens, curam omnem adhi-
be, vt condemnationis ac pœnæ expers
inueniatis.

Paulo. 268.

Hac ipsa, quam tu vitium esse existimas,
sanctorum Domini discipulorum humi-
litate ab omni fastu & ostentatione aliena,
literarumque inscitia, diuini Euangelij vis
ac potentia maiorem in modum eminet:
vt quæ per ea victoriam adeptæ sit, per quæ
alij victi sunt.

Marani Presbytero. 269.

Quaquam tu recors es atque conu-

F

Act. max, tamen vel fando illud audiisti, quod olim diuinorū Apostolorū discipuli venditas suas facultates ad ecclesiā pauperum causa deferebant. At tu contra omnino faciens ecclesiā ac pauperum bona domitūe impiē ac nefariē colligis. Huic igitur impietati finem impone: æconomus enim hinc dictus est, quod pauperibus, quæ ipforū meritō sunt ecclesiastica bona.

*παρὰ τὸ
τὰ οἰκεία
νέμειν τοῖς
πενήσι.*

Agatho. 270.

Cor. Optime vir, ex ijs, quæ euenerunt, maiora tibi perspicere licet. Ethnicismus enim multis & temporibus, & laboribus, & opibus, & armis, & sermonibus corroboratus ex oculis euauit. Nostra autem religio plebeijs & illiteratis, & pauperibus atque abiectis hominibus demādata, breui temporis spatio fulgetræ in modum quod gentium peruasit, non oculos duntaxat atque aspectum, sed etiam mentes illuminans, quoniam uidelicet ille ex commentitijs fabulis constabat: hæc autem ex cælestibus dogmatibus compacta erat.

Leandro. 271.

Humana natura, vir eximie, nec ciuiformi est, quæ vitium admittere nequeat: nec rursus vi naturæ vitia habet. Verum mens ac voluntas hæc admittens, prolapsionem à virtutibus sustinet.

Eidem. 272.

Psal. Illud quod scribis, primus quoque homo percussus est, verum secundus priorem formam ipsi reddidit: quippe qui in ea modo sermonem omnem superanti, extiterit, eamque modo diuinitati cōsentaneo correxerit.

Eutonio. 273.

Magnificabo Dominum in laude, & placebit ei super vitulum nouū, canebat Da-

ουδὲ γὰρ ἐν ὁμοεισμοσὶ ἔργεις, ὅτι πάλα οἱ τῆς θείων σποδῶν μαθητῶν, τὰ οἴκοι πιπράσκοντες, τῇ ἐκκλησίᾳ ὑπὲρ πτωχῶν προσεκόμενοι. οὐδὲ πᾶν τὸ ἐναντίον ποιῶν, τὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς πτωχῶν οἴκῃ συνάγει ἀσέβως. πᾶσαι τὴν τῆς ἀσέβειας οἰκονόμος γὰρ εἶρηται παρὰ τὸ τὰ οἰκεία αὐτῆς νέμειν τοῖς πενήσι. οἰκεία δὲ αὐτῆς, ἐκλότος τὰ ἐκκλησιαστικά.

Αγαθοδάμωνι. σο.

Ἐξέσι σοι σιωιδεῖν, ἄριστε, ἐν τῆς συμβάντων τὰ μέγιστα. ὁ γὰρ ἑλληνισμὸς πολλοῖς καὶ χρόνοις καὶ πόσις καὶ πόροις καὶ ὅπλοις καὶ λόγοις κρατυθαῖς, ἠφάνισθη. ἡ δὲ ἡμετέρα θρησκεία ιδιώταις καὶ ἀγραμμάτοις καὶ πτωχοῖς καὶ εὐτελέσι ἐγχειραδεῖσα ἐν βραχεῖ καὶ ὡ, δίκην ἀγραπῆς διήλθε παύλα καὶ, ὡ τὰς ὄψεις μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς γνώμας φάπισασα, ὅτι ἡ μὲν ψευδοῖς μύθοις συνέκειτο. ἡ δὲ δόγμασιν ἑρανοῖς συνήρμοστο.

Λαμάνδρω. σοα.

Ἡ φύσις ἡ ἀνθρωπιεία, θαυμάσιε, ἔτε ἀνεπίδεκτος ἔστι κακῶ, ἔτε φυσικῶς κέκρηται τὰ κακὰ, ἀλλὰ γνώμη ταῦτα προσεμῖθη, τὴν τῆς καλῶν ὑπομῖνει σπέπῳσιν.

Τῷ αὐτῷ. σοβ.

Ἐκᾶνο ὁ γέγραφας, καὶ ὁ πρῶτος γέγραφας πέπονθει ἀνθρωπος, ἀλλ' ὁ δεύτερος αὐτῷ τὴν πρῶτην μορφήν σποδῶδακεν, ἐν σκείνῃ ἀφραγῆτος γενόμενος, καὶ ταῦτῃ θεοσπεπῶς διορθωσάμενος.

Εὐτονίῳ. σογ.

Μεγαλιῶ τὸν κύριον ἐν ἀγρόσῃ, καὶ ἀγρόσῃ αὐτῷ ὑπὲρ μόχον νέον. ἐφάλλει

λεη